

ZARZĄDZENIE

Dnia 21 stycznia 2025 r.

1. na podstawie art. 135 § 4 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (dalej powoływana jako: ustawa Prawo o prokuraturze) odmówić przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w W. H. S. z uwagi na oczywistą bezzasadność wniosku;
2. odpis zarządzenia doręczyć wnioskodawcy wraz z pouczeniem, że na zarządzenie to przysługuje zażalenie do Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od dnia jego doręczenia;
3. Sprawę w repertorium I ZI zakreślić jako załatwioną w inny sposób.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 22 listopada 2024 r. F. wniosła o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w W. H. S. za czyn art. 231 § 1 k.k. i art. 239 k.k.

Zgodnie z art. 135 § 4 ustawy Prawo o prokuraturze, jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub wniosek o zezwolenie na tymczasowe aresztowanie prokuratora nie odpowiada warunkom formalnym pisma procesowego określonym w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 534, 1023 i 2447 oraz z 2022 r. poz. 655), przewodniczący sądu dyscyplinarnego odmawia, w drodze zarządzenia, jego przyjęcia.

Zaznaczyć należy, iż w postępowaniu delibacyjnym sąd dyscyplinarny orzeka zasadniczo na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę, bowiem to „rzeczą oskarżyciela, a nie sądu jest formułowanie oraz wykazywanie przesłanek uzasadniających zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, toteż oskarżyciela - a nie sąd dyscyplinarny – obciąża powinność gromadzenia i prowadzenia wszystkich niezbędnych w sprawie dowodów, uzasadniających w pełni podejrzenie popełnienia przez sędziego przestępstwa” (zob. aktualne również na gruncie postępowania immunitetowego dotyczącego prokuratorów: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2003 roku, SNO 29/03, Lex nr 470220; uchwała SN z dnia 24 października 2014 roku, SNO 43/14, Lex nr 1544217).

Wniosek jest natomiast bezzasadny w stopniu oczywistym wówczas, gdy nie dołączono do niego żadnych dowodów lub wówczas, gdy przedłożone dowody nie wykazują żadnego widocznego związku z treścią zarzutu formułowanego wobec objętego wnioskiem prokuratora, a który wnioskodawca chce zarzucić po uchyleniu mu immunitetu. Oczywista bezzasadność wniosku zachodzić będzie również wówczas, gdy po jego lekturze, bez konieczności uzyskiwania i zapoznawania się z dowodami można stwierdzić, że immunitet nie powinien zostać uchylony.

W niniejszej sprawie wnioskodawca postulował o wyrażenie zgody na pociągnięcie wskazanej we wniosku prokurator do odpowiedzialności karnej w związku z zachowaniem pozostającym *stricto* w sferze pełnionych przez nią czynności prokuratorskich, tj. w postępowaniu prowadzonym pod sygn. akt [...], sprowadzającym się do „matactwa i celowych zaniechań”, w których autor wniosku upatrywał znamion przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i 239 k.k.

Analiza wywiedzionego wniosku o uchylenie immunitetu formalnego prowadzi do uznania, iż jest on bezzasadny w stopniu oczywistym. Powyższy nie zasługiwał na uwzględnienie nie tyle z uwagi na brak dostatecznego uprawdopodobnienia popełnienia przez prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w W. H. S. czynów wypełniających znamiona przestępstw określonych w art. 231 § 1 k.k. i art. 239 k.p.k., co niewykazania takowej okoliczności w jakimkolwiek wręcz stopniu. Zgodzić należy się, iż objęta wnioskiem prokurator wprawdzie pozostaje funkcjonariuszem publicznym w rozumieniu art. 231 k.k., który z racji swoich szczególnych cech może

dopuszczając się przestępstwa urzędniczego, jednakże forsowana przez wnioskującego negatywna ocena prowadzenia postępowania przez objętą wnioskiem prokurator nie oznacza niejako automatycznego zakwalifikowania tej okoliczności jako znamienia występku z art. 231 § 1 k.k.

Zaoferowana przez wnioskodawcę dokumentacja nie zawiera nadto jakichkolwiek dowodów uprawdopodobniających popełnienie przez objętą wnioskiem prokurator zarówno przestępstwa z art. 231 § 1 k.k., jak i art. 239 k.k.

Mając na uwadze nieprzedstawienie przez wnioskodawcę warstwy dowodowej uprawdopodobniającej w stopniu wymaganym przez ustawodawcę popełnienie przez objętą wnioskiem prokurator przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. i art. 239 k.k., a nadto stwierdzony po lekturze wniosku brak jakichkolwiek podstaw do uchylenia immunitetu formalnego, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokurator Prokuratury Rejonowej [...] w W. H. S.

Odnutowania wymaga jednocześnie, iż braki formalne wniosku nie zostały usunięte, a fakt uprzedniego wezwania do powyższych uzupełnień nie stoi na przeszkodzie uznania wniosku za oczywiście bezzasadny i odmowy jego przyjęcia z tej przyczyny.

Z powyższych względów rozstrzygnięto, jak na wstępie.

[M. T.]

[a.ł.]